

...за све. Овим речима завршава се један коментар на сајту "Блица", написан поводом парафирања споразума у Бриселу, започет иначе одушевљеним честиткама обема странама "на постигнутом договору". И заиста, слажем се са завршном реченицом, али само са њом, а разумем донекле и оне који тај "договор" доживљавају као добру вест, олакшање и отворена врата напретку. Има их, барем на поменутом сајту, подоста... нису то "другосрбијанци", активисти НВО, плаћени активисти, не, њима се не бих бавила овај пут, они су досадно предвидљиви, могу без грешке да издекламујем шта ће ко од њих када рећи, ово су наши суграђани, колеге са посла, комшије, рођаци. Натерали су ме да потиснем језу која ме притиска цео дан, исту која сам осетила давно, када сам на БК ТВ видела шаховницу на книнској тврђави 4. августа 1995, око поднева, и да пробам да схватим чему се радују? Зашто се део српског народа осећа као на сахрани, а део као на свадби, једни плачу, а други певају и подврискују? Да ли је овај "параф" увод у време плакања или ода радости?

Ради се о различитом систему вредности, певају људи који мисле и верују да се све заснива на интересу, да је љубав хемијска и хормонална реакција, да је живот физиолошка појава, да су људи животиње које мисле, да се треба повинovati јачем и ћутати, гледати од чега се живи и шта ће се јести. Они верују да је људски живот само оно што постоји од рођења до смрти, да пре и после те две временске тачке нема ничега, да су све метафизичке приче, митови, религије, па и идеологије измишљотине доконих умова и манипулатора, баш онако како су нас учили у време братства и јединства.

У таквој визији света живи се само од хлеба и за хлеб, и ту не важи она Христова "не живи човек само од хлеба, већ и од сваке речи која излази из уста Божијих". По томе су веома слични албанском народу, који никада није ни био превише религиозан, њима су вере којима припадају (ислам, католичанство, православље) другостепена ознака идентитета, једно од средстава које помаже циљу заснованом на примарном принципу крви и тла.

"Био је то дуг и тежак пут..."

Пише: Маја Радонић
уторак, 23 април 2013 07:06

Срби су кроз историју мањим делом тако мислили, већина је ипак била "на другој страни улице", а данас је ситуација промењена - 50 плус 20 година колективних идеологија је учинило своје (комунизам, социјализам, демократија) и Срби су полако, али сигурно на путу дехристијанизације, оном путу којим су већ добро одмакли народи западне цивилизације, номинални хришћани. Тако да могу да одахну, по томе се убрзано приближавамо сањаној "европској породици народа", мада по обичају каснимо, али ако, само да се ми крећемо напред како кажу срећни коментатори, јер напред је увек добро, тако су им рекли, и тако ће им бити. И зато их донекле разумем – ако је живот пука биолошка и физиолошка појава у којој треба уживати и која траје само кроз продужење врсте, а смисао му даје евентуално лепо сећање потомства на наша дела, потпуно је јасно да су косовски завет, светосавље, жртве за домовину, трпљење, стрпљење и скромност бесмислице којима "попови залуђују народ". Логично је и да се зарад фирмираних крпа, путовања у Алању на море, Пандорф по те крпе и Сегедин по сиреве и саламе, седења по кафићима, блејања по сплавовима и шопинг молловима, може и мора дати део државне територије "које уосталом није наше од 1999, а неки кажу да никад и није било наше". Само, питање је колико ће им се рачуница остварити.

"Био је то дуг и тежак пут..."

Пише: Маја Радонић
уторак, 23 април 2013 07:06

"Био је то дуг и тежак пут..."

Пише: Маја Радонић
уторак, 23 април 2013 07:06

